

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 22Co/16/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2322203092
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2322203092.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Behranová a sudcov: JUDr. Dominika Horváthová a Mgr. Matúš Staríček v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX C. D., zastúpený advokátom Mgr. Martinom Černákom, so sídlom Zochova 5, 811 03 Bratislava, proti žalovanému: Obec Čierny Brod, so sídlom Čierny Brod 1, 925 08 Čierny Brod, IČO: 00 305 880, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Peružek, s. r. o., so sídlom Podzámska 41/A, 920 01 Hlohovec, o určenie neplatnosti výpovede nájmu bytu, o odvolaní žalobcu proti výroku II. a III. rozsudku Okresného súdu Galanta č. k.: 35C/43/2022 – 54 zo dňa 16. januára 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaný má voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že výpoveď nájmu bytu zo strany žalovaného doručená žalobcovi 01.06.2022 je neplatná, výrokom II. vo zvyšnej časti (o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 300 eur) žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

1.1 Svoje rozhodnutie právne odôvodnil použitím ustanovenia § 137 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (v ďalšom texte „C. s. p.“), § 710 ods. 1, § 711 ods. 1, 2, 6, § 52 ods. 1, 2, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (v ďalšom texte „Občiansky zákonník“), § 21 ods. 1 zákona č. 443/2010 Z. z. o dotáciách na rozvoj bývania a o sociálnom bývaní, § 3 ods. 5 a § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (v ďalšom texte „zákon o ochrane spotrebiteľa“).

1.2 Vecne dôvodil zistením, že dňa 18.05.2020 žalovaný ako prenajímateľ a žalobca ako nájomca uzavreli zmluvu o nájme bytu, na základe ktorej sa žalovaný ako výlučný vlastník nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území C. D., Obec C. D., okres Galanta, parc. č. 129/8 - zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 234 m² (stavba - dom súpisné číslo XXX), zapísaných na liste vlastníctva č. XXX, vedených na Okresnom úrade Galanta, katastrálnom odbore, zaviazal prenechať žalobcovi do užívania bytové priestory označené ako byt č. 5 o výmere 36,14 m², nachádzajúce sa na I. NP nehnuteľností, podľa prílohy č. 1 zmluvy a komoru č. 5 o výmere 2,59 m² (v ďalšom texte „byt“) za podmienok dohodnutých zmluvou. Nájom bytu bol dojednaný na dobu určitú, do 17.05.2023. Výpoveďou zmluvy o nájme bytu z 31.05.2022 žalovaný oznámil žalobcovi, že ku dňu 31.05.2022 vypovedá Zmluvu o nájme bytu uzavretú 18.05.2020 s trojmesačnou výpovednou lehotou, ktorá uplynie 31.08.2022. Ukončenie nájmu je z dôvodu porušovania povinností zakotvených v článku VI. nájmovej zmluvy, vo výpovedi je ďalej uvedené, že k porušovaniu uvedených povinností dochádzalo aj po niekoľko

násobnom upozornení ústnou formou, písomne bol žalobca upozornený listom z 15.03.2021. Súd prvej inštancie konštatoval, že vo výpovedi nie je jednoznačne konkretizované, z ktorého z výpovedných dôvodov vymedzených v § 711 ods. 1 Občianskeho zákonníka prenajímateľ pristupuje k ukončeniu nájmu bytu, pretože absentuje jeho uvedenie buď odkazom na paragrafové vymedzenie alebo citáciu zákonného dôvodu. Túto náležitosť neobsahuje ani uznesenie Obecného zastupiteľstva v Čiernom Brode, ktoré malo byť prílohou výpovede a ani zápisnica zo stretnutia s obyvateľmi. V texte výpovede a ani v texte uznesenia obecného zastupiteľstva nie je naplnená ani požiadavka skutkového vymedzenia výpovedného dôvodu, keď tieto obsahujú len citáciu, resp. odkaz na zmluvné dojednanie povinností nájomcu v zmysle o nájme bytu, ktoré mali byť zo strany žalobcu porušené, avšak bez akéhokoľvek popisu konkrétneho konania žalobcu, ktorým malo k porušeniu povinností dôjsť. Z dôvodu absencie špecifikovaného výpovedného dôvodu v zmysle § 711 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý nie je ani konkretizovaný uvedením takých skutkových okolností, ktoré by jeho danosť osvedčovali, súd prvej inštancie žalobe v časti určenia, že výpoveď nájmu bytu zo strany žalovaného doručená žalobcovi dňa 01.06.2022 je neplatná, vyhovel.

1.3 V časti žalobcom uplatneného nároku o primerané finančné zadosťučinenie medzi stranami nebolo sporné, že nájmná zmluva zo dňa 18.05.2020 bola uzavretá na základe zákona č. 443/2010 Z. z. o dotáciách na rozvoj bývania a o sociálnom bývaní. Sociálne bývanie poskytované obcou je všeobecne prospešnou službou, preto žalovaný ako obec nemá postavenie dodávateľa v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, keď pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, ale ide o konanie vo verejnom záujme na základe osobitného zákona. Pokiaľ teda na strane žalovaného nie je naplnená definícia dodávateľa, nie je možné považovať uzavretú nájmnú zmluvu za zmluvu spotrebiteľskú. Z uvedeného dôvodu je potom vylúčená aplikácia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý sa vzťahuje výlučne na porušenie práv a povinností v rámci spotrebiteľských vzťahov. Zároveň medzi stranami nebolo sporné, že žalobca aj v súčasnosti byt naďalej užíva. Doručená výpoveď, ktorá je neplatná, nebola vôbec spôsobilá do práv žalobcu vyplývajúcich z nájomnej zmluvy zasiahnuť. Na strane žalobcu doposiaľ nedošlo k žiadnej ujme, zo strany žalovaného mu nebola účinne uložená žiadna povinnosť, nie je možné ani konštatovať, že došlo k porušeniu povinností žalovaného v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zákona o ochrane spotrebiteľa či k inému porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom, súd prvej inštancie potom návrh žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300 eur zamietol.

1.4 O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 C. s. p., keď žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal určenia neplatnosti výpovede a súčasne priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Úspešný bol len v časti žalobného návrhu o určenie neplatnosti výpovede, v časti o priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie súd žalobu zamietol. Žalobca bol teda v konaní úspešnou stranou v rovnakom rozsahu ako žalovaný (v jednej polovici) a z tohto dôvodu súd žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Proti II. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca použitím dôvodu uvedeného v ustanovení § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. s tým, že záver súdu, že žalobca nemá voči žalovanému nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní namietal, že v predmetnom konaní sa žalobou domáhal určenia neplatnosti skončenia nájomnej zmluvy, na základe ktorej žalovaný prenechal žalobcovi za odplatu do užívania byt a žalobca sa zaviazal za jeho užívanie uhrádzať žalovanému nájmné. Predmetná nájmná zmluva sa spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka (poukázal na ustanovenia § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka a na čl. 2 písm. c) Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Žalobca pri uzatváraní a plnení nájomnej zmluvy vystupoval ako fyzická osoba, ktorá si byt prenajala pre vlastné súkromné účely. Poukázal na judikatúru Európskeho súdneho dvora, ktorý za podnikateľa v rámci spotrebiteľského práva považuje aj subjekt verejného práva vykonávajúci hospodársku činnosť, v rámci ktorej ponúka na predaj tovary alebo služby na konkrétnom trhu. Podľa Európskeho súdneho dvora Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7ES, 98/27/ES a 2002/65/ES na nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 sa má vykladať v tom zmysle, že do jej osobnej pôsobnosti patrí verejnoprávny subjekt poverený úlohou všeobecného záujmu, ako je správa zákonného systému zdravotného poistenia (rozsudok

Európskeho súdneho dvora C-59/12 zo dňa 4.7.2013 vo veci BKK Mobil Oil c/a Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs e.V). Pre definovanie „predajcu alebo dodávateľa“ nie je relevantné, či cieľom organizácie je alebo nie je dosahovanie zisku. Cieľ sledovaný smernicou vychádza z okolností, že spotrebiteľ sa voči poskytovateľovi nachádza v znevýhodnenom postavení, pretože sa musí považovať za hospodársky slabšieho a právne menej skúseného ako jeho zmluvný partner. Súd prvej inštancie preto vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že nájomný vzťah medzi stranami sporu nie je vzťahom spotrebiteľským, pričom poukázal na uznesenie Okresného súdu Galanta 19C/65/2017-287 zo dňa 6.12.2019, ktorý v skutkovo totožnej veci konštatoval, že v prípade nájmu obecného bytu sa jedná o spotrebiteľský vzťah a práva uplatňované z takéhoto vzťahu sú právami uplatňovanými zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobca ďalej v odvolaní spochybnil závery súdu prvej inštancie, ktorý na jednej strane konštatuje neplatnosť doručenej výpovede a na strane druhej prijíma záver o tom, že nedošlo k porušeniu žiadnych práv žalobcu a ani k žiadnemu porušeniu právnej povinnosti zo strany žalovaného. Namietal, že tento záver súd prvej inštancie nesprávne zdôvodňuje absenciou ujmy na strane žalobcu, ktorá nie je nevyhnutnou podmienkou pre uplatnenie práva na priznanie finančného zadosťučinenia. To, že žalobca úspešne uplatnil porušenie jeho práv a povinností zo strany žalovaného, a teda splnil zákonnú podmienku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, napokon nepriamo konštatuje aj samotný súd, keď v rámci rozhodovania o náhrade trov konania prijíma záver, že žalobca bol v konaní o určenie neplatnosti výpovede nájmu úspešný. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že žalobca nemá voči žalovanému nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

2.1 Navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi voči žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že nárok na zaplatenie sumy 300 eur je absolútne nedôvodný, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa sa vzťahuje na spotrebiteľa, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Z toho vyplýva, že nárok musí vyplývať z tohto alebo inak presne určeného zákona, čo nie je predmetný prípad, keď sa nájom spravuje osobitným zákonom č. 443/2010 Z. z. o dotáciách na rozvoj bývania a o sociálnom bývaní, čím sa súd prvej inštancie v odôvodení napadnutého rozhodnutia zaoberal. Uznesenie Okresného súdu Galanta, na ktoré žalobca poukázal nie je podľa žalovaného záväzným pre právne posúdenie v tomto konaní. Žalobca navyše žiadnu ujmu neutrpel, keď naďalej užíva predmetný byt.

3.1 Na základe uvedeného žalovaný žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C. s. p.) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), a postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 C. s. p.

5. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bol žalobou uplatnený nárok žalobcu na určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu, v tejto časti súd žalobe vyhovel, keď konštatoval absenciu špecifikácie výpovedného dôvodu v zmysle § 711 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tej časti, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300 eur žalobu zamietol, pretože vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že na strane žalovaného nejde o dodávateľa. Uzavretú nájomnú zmluvu preto nemožno považovať za zmluvu spotrebiteľskú, v dôsledku čoho je vylúčená aplikácia zákona o ochrane spotrebiteľa (na základe ktorého žalobca svoj nárok uplatnil) na predmetnú vec.

6. Predmetom vecného prieskumu odvolacieho súdu v súlade s rozsahom odvolania (napadnutý zamietajúci výrok II. a súvisiaci výrok III. o trovách konania) bolo posúdiť, či súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď rozhodol, že žalobca nemá voči žalovanému nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia z dôvodu uvedeného v predchádzajúcom odseku.

7. Nesprávne právne posúdenie veci ako odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd

- a) neaplikoval príslušnú právnu normu (t. j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu),
- b) aplikoval nesprávnu právnu normu (t. j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú),
- c) obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo
- d) správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J. Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha : C.H.Beck, 2016, 1241s.).

8. Naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu žalobca vzhľadom na tých záveroch súdu prvej inštancie, podľa ktorých v predmetnom spore nejde o vzťah spotrebiteľa a dodávateľa, nie je teda možná aplikácia ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa v predmetnom spore, naviac, na strane žalobcu nedošlo k žiadnej ujme. Je preto potrebné dať predovšetkým odpoveď na otázku, či zmluva o nájme bytu uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je zmluvou spotrebiteľskou, s čím súvisí otázka, či žalovaný má v predmetnom zmluvnom vzťahu postavenie dodávateľa a žalobca postavenie spotrebiteľa a následne, či prichádza do úvahy aplikácia ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa.

9. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. V ods. 3 a 4 definuje pojem dodávateľ a spotrebiteľ tak, že dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

10. Vo vzťahu k Občianskemu zákonníku je zákon o ochrane spotrebiteľa špeciálnym predpisom upravujúcim práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami (§ 1 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa). Zákon o ochrane spotrebiteľa definuje na účely tohto zákona pojem spotrebiteľ v § 2 písm. a) tak, že spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania a pojem dodávateľ v § 2 písm. e) tak, že dodávateľom je podnikateľ, ktorý priamo alebo prostredníctvom iných podnikateľov dodal predávajúcemu výrobok a ktorého činnosť neovplyvňuje vlastnosti výrobku.

11. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník podnikaním sa rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku alebo na účel dosiahnutia merateľného pozitívneho sociálneho vplyvu, ak ide o hospodársku činnosť registrovaného sociálneho podniku podľa osobitného predpisu.

12. Podľa citovaných definícií dodávateľa ide vždy o osobu, imanentnou súčasťou ktorej je podnikateľská (obchodná) činnosť. Napriek skutočnosti, že žalovaný ako obec môže vystupovať v hospodárskych vzťahoch (za podmienok ustanovených zákonom samostatne hospodári s vlastným majetkom a s vlastnými príjmami - § 1 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení), nie je možné konštatovať, že pri uzatváraní zmluvy o nájme bytu so žalobcom „konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti“. V prípade uzatvárania predmetnej nájomnej zmluvy išlo o výkon všeobecne prospešnej služby v zmysle ustanovenia § 21 ods. 1 zákona č. 443/2010 o dotáciách na rozvoj bývania a o sociálnom bývaní.

13. V zmysle citovaného ustanovenia sociálne bývanie je bývanie obstarané s použitím verejných prostriedkov určené na primerané a ľudsky dôstojné bývanie fyzických osôb, ktoré si nemôžu obstarat' bývanie vlastným pričinením a spĺňajú podmienky podľa tohto zákona. Sociálne bývanie je aj bývanie alebo ubytovanie financované s použitím verejných prostriedkov a poskytované v rámci starostlivosti

podľa osobitných predpisov. Sociálne bývanie poskytované obcou alebo vyšším územným celkom je všeobecne prospešnou službou.

14. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd uzavrel, že predmetná zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným o nájme bytu (podľa zákona č. 443/2010 o dotáciách na rozvoj bývania a o sociálnom bývaní) nie je zmluvou spotrebiteľskou, sporové strany v tomto právnom vzťahu nemajú postavenie spotrebiteľa a dodávateľa, aplikácia ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa (teda aj § 3 ods. 5) je preto vylúčená. Podľa poslednej vety § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa má totiž právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľ. Žalobca spotrebiteľom v zmysle citovaného ustanovenia na základe predmetnej zmluvy o nájme bytu nie je, súd prvej inštancie preto rozhodol správne, ak žalobcovi nepriznal primeranú finančnú náhradu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

15. K ďalším odvolacím námietkam žalobcu, v rámci ktorých poukázal na judikatúru Európskeho súdneho dvora, uznesenie Okresného súdu Galanta sp. zn. 19C/65/2017 zo dňa 6.12.2019 k otázke definovania pojmov „dodávateľ“, „spotrebiteľ“, „spotrebiteľská zmluva“ a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 k podmienkam priznania primeraného finančného zadosťučinenia, odvolací súd uvádza nasledovné:

16. V súvislosti s definovaním pojmov „podnikateľ“, „predajca“ alebo „dodávateľ“ žalobca poukázal na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-59/12 zo dňa 4.7.2013 vo veci BKK Mobil Oil c/a Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs e.V s tým, že za podnikateľa je potrebné považovať aj subjekt verejného práva vykonávajúci hospodársku činnosť, v rámci ktorej ponúka na predaj tovary alebo služby na konkrétnom trhu, resp., že nie je relevantné, či cieľom organizácie je alebo nie je dosahovanie zisku. Odvolací súd zastáva názor, že rozhodnutia vyšších súdnych autorít, medzi ktoré patrí aj Európsky súdny dvor, nie je možné preberať mechanicky, bez poznania okolností tam prejednávanej veci. V tejto súvislosti uvádza, že citovaný rozsudok nepovažuje za výstižný zdroj v preskúmvanej veci. Rozsudok riešil prejudiciálnu otázku týkajúcu sa výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu a vykladal pojmy „obchodník“ resp. „podnikateľ“ vo vzťahu k nekalým obchodným praktikám. Skutkové okolnosti prejudiciálnej otázky spočívali v tom, že BKK je zdravotnou poisťovňou v nemeckom zákonom systéme založenou ako verejnoprávny subjekt, táto poisťovňa rozširovala určité informácie, ktoré vnútroštátny súd považoval za klamlivú praktiku, pýtal sa preto Európskeho súdneho dvora, či v danom prípade BKK, patrí do osobnej pôsobnosti uvedenej smernice.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu závery citovaného rozhodnutia nie je možné aplikovať na preskúmvaný spor, ktorý sa netýka nekalých obchodných praktík. Obchodnú praktiku definuje citovaná smernica ako akékoľvek konanie, opomenutie, spôsob správania alebo vyjadrenie, obchodná komunikácia vrátane reklamy a marketingu obchodníka, priamo spojené s podporou, predajom alebo dodávkou produktu spotrebiteľom. Skutkové okolnosti preskúmvanej veci preto nekorešpondujú s uvedenou prejudiciálnou otázkou nemeckého vnútroštátneho súdu predloženou Európskemu súdnemu dvoru.

18. K poukazu na uznesenie Okresného súdu Galanta sp. zn. 19C/65/2017 zo dňa 6.12.2019 odvolací súd uvádza, že v zmysle čl. 2 C. s. p. je legitímne očakávať rozhodnutie sporu v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Najvyššími súdnymi autoritami sú Ústavný súd SR, Najvyšší súd SR, Najvyšší správny súd SR, Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie (Európsky súdny dvor). Okresný súd nie je možné považovať za najvyššiu súdnu autoritu, rozhodnutiami okresných súdov sa prakticky ustálená súdna prax netvorí. Uvedené rozhodnutie preto pre posúdenie preskúmvanej veci nie je právne relevantné.

19. K podmienkam priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo všeobecnosti odvolací súd dáva odvolateľovi za pravdu, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje existenciu ujmy na strane spotrebiteľa. Vzhľadom k predchádzajúcim záverom odvolacieho súdu však táto skutočnosť nemá vplyv na rozhodnutie o odvolaní, odvolací súd sa ňou preto podrobnejšie nebude zaoberať.

20. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o trovách konania, pretože odvolaním napadnutý zamietajúci výrok II. je vecne správny, v dôsledku čoho sa odvolací súd stotožňuje so záverom prvoinštančného súdu, podľa ktorého žalobca aj žalovaný boli úspešní v rovnakom rozsahu. Súd prvej inštancie preto správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1, 2 C. s. p.

21. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. Odvolací súd napokon dospel k záveru, že odvolací dôvod uplatnený žalobcom nebol naplnený, keď súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie preto v rozsahu výrokov II. a III. ako vecne správny použitím § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

23. Podľa § 396 ods. 1 C. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

24. Podľa § 255 ods. 1 C. s. p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. Podľa § 262 ods. 1 C. s. p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto mu podľa citovaných ustanovení vznikol nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Prípadnú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 C. s. p. odôvodňujúcich výnimočne nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), odvolací súd nezistil. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednomyseľne, pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).